

Князь Белота стисна челото си въ ржце като безумень.
— Защо? Увѣренъ ли си?..

— Не, нищо не знамъ. Или не. Знамъ това, което знаешъ и ти. И всички. Когато следъ сватбата на Мария... Богъ да я прости... Да, когато следъ сватбата Иванко продължи безъ причина да идва у насъ — азъ го изгонихъ. Зоя не рече нищо. Ни упрѣкъ, ни сълза. Но, не знамъ... Съмнението е по-лошо отъ най-лошата истина... О! Иваница, да знаехъ — бихъ го удушилъ ей съ тия си ржце...

— Не си прави самъ ядове, Белота, — каза князътъ и въздъхна. Мисълта му отлетѣ веднага къмъ собствената му мѣка.

Мария бѣ отнесла въ гроба и тайната скръбъ на сърдцето си. Защо, защо не ѝ бѣ казалъ всичко за Ефросина... Съмнението е по-лошо и отъ най-лошата истина... Правъ бѣше Белота. Ахъ, Мария заслужаваше повече обичъ, повече преданостъ... Какво разбра бедното момиче отъ краткия си животъ съ него? Но това бѣха вече праздни съжаления... Миналото не се връщаше...

Зоя влѣзе на прѣсти и се усмихна.

— Спи ли още Белослава?

Иваница стана и подаде малката Мария на ромейката. Взе кожената си шапка.

— Остани да обѣдвашъ съ насъ, — каза жената.

— Отивамъ на ловъ, — отговори князътъ и се сбогува.

Тамъ, въ безлистнитѣ гори на Орловецъ, срѣдъ тѣжкото опустошение на есенъта, облегатъ до дънера на единъ огроменъ дѣбъ, Иваница изплака голѣмата си скръбъ.

Отъ този день момъкътъ стана мжжъ.

За да забрави, Иваница се отдаде съ цѣлата си пламенна младостъ на борбата за великото дѣло. Въ най-опаснитѣ битки, най-изложенитѣ мѣста, навсѣкжде изпѣкваше неговата висока, стройна осанка. Смъртта щадѣше дързостника. И съ още по-необузdana смѣлость той водѣше непобедимата си дружина изъ Долна земя и Загоре.

Но по едно време, сякашъ щастието поиска да напусне